

PREMIS CASTELLITX 2026
ÀMBIT LITERARI – 50è- PREMI DE POESIA
MODALITAT DE POESIA

*“Si pressento la mudança
entremig del meu costum,
és que alguna cosa hi dansa.
Serà boira, serà llum?
(CLEMENTINA ARDERIU,
“Cançó del pressentiment”)*

LA BOIRA PERSISTENT

Ú. – Proemi

Com una neu que entela la mirada,
la boira persistent ha anat fent gruix
amb escates de blanc sobre teulada
i escamp de caramells de cotó fluix.
El braç borrós i arnat prou que m’agrada,
la traça que desprèn i el seu dibuix
té un punt misteriós i, a la vegada,
embolica l’espai i es fa garbuix.
Té aparença de guix, nata liquada,
atrapa amb el seu vel un lleu embruix,
esfilagarsa nit i matinada
i s’abraça enramada mentre cruix
una remor silent de fredorada;
espera l’ull despert el calabruix
i té un encant fadat d’ enamorada...
Sospira el cor tendreses de peluix!

Dos.

Amb massa fe han bastit un niu de borra
quatre volves de boira al tou dels dits;
han ratat l'ull gastat en fumassoles,
mascare sobre el rostre; en un no dir,
el silenci bromós cou i s'escampa;
hi ha fulles tardorals d'un mangra humil,
rovellades, morint al peu dels arbres,
per estanyar l'hivern que s'ha adormit
en un somni de gebre entre les canyes,
llums esparses com vitri trencadís,
en mil dernes de plata que retraten
un plor lluent i encès a mig marcir...

Tres.

Fa una hora sabonosa i malaltissa,
una lleganya grassa mira el cel,
té un rellent llefiscós a les genives
i cremor de coragre entre les dents.
Una empremta de gris sembla que hi nedi,
apaga somnis blaus i enyora el sol
i es fa de nit abans que parpellegi
tres vegades seguides... Res no mou
el decorat amb aires de mig somni,
de llar de fada i ull equivocat
que es deixa veure nu abans no desclogui
l'encís que té l'hivern que es va esquinçant.

Quatre.

Ha estès un mar de boira el dematí
amb un gris que navega enmig la calma;
diumenge s'ha llevat sobre un palpís
que la nit ha brodat damunt la plana.
Solquen els ulls un mar com de postal,
de blanca serenor amb falses onades,
un paisatge marítim sense mar,
sense vaixells ni veles, sense platja.
El sol esborrarà més endavant
l'art efímer que han vist l'ull i la càmera...
El cel pot repetir-se però mai
serà del tot igual que el que veig ara.

Cinc.

Fa net d'afers pendents i en tal mesura
el fum s'entortolliga i es fa esquerp,
està brom ran de cel on tot s'ajunta:
el demà, el seu passat i el temps present.
És feta de pedaços i renúncies
la grisa versemblança sense llei,
com un quitrà pesat; taca i embruta
i es repeteix per tot com un clixé.
Perquè vol escapar-se de les penes,
la pesantor del viure, els seus vaivens,
vol atrapar amb les mans raigs que fereixen
el sol que s'ofereix un dia més.

Sis.

És llunya i fugissera la mirada,
són escàpols i ingràvids els mals temps,
bufa un vent sense nord que ha tornat balba
la requesta migrada que reten
en forma de records que s'estintolen
malgirbats entre l'ombra del destí;
deu ser que pinten bastos en mala hora
i el cel té un aire lúgubre, indecís...
Hui plouen les tristors arrecerades,
se't claven molt endins i es fan punxó
que et deixen malferit, fet un sant llàtzer
amb sagetes punxants fent sagnar el cor.

Set.

Esgratinya amb les ungles, mans urpades,
l'amatat pa de boira, bo i maldant
per trobar la sortida i escapar-se
del dèdal torbador sense final.
Mous les mans dins el gris perquè t'ataca
la boira espessa que et vol escanyar
i et bateges amb aigua de rosada,
neòfit d'aquest temps que has malgastat.
Tornaràs renovat d'entre les bromes,
amb túnica impol·luta, angelical,
dels llimbs al cel lluitant amb la reforma
que tragina promeses i malguany.

Vuit.

Passen marcant el pas les hores orbes,
embruten l'aire opac amb groc succí,
fan ostatges incerts entre les ombres,
enllepissen de cendra pols de nit;
no saben com pair brufades verges,
s'engrunen de destemps entre camins
i ofrenen el silenci que desprenen
mots exhalats pintant llavis carmí.
Una paret de boira que s'estimba
sobre el vertigen d'un viure abismat
fa menut el ressol d'una altra vida
que no sap on comença el seu final.

Nou.

L'almoïna que vols dar en serà l'ofrena,
un pa de boires fet a contracor
i uns matisos en forma de condemna
que et claven els ullals i els esperons.
I sentiràs uns ulls clavats al ventre,
notaràs desplaent com un calfred
et corre per la sang, dintre les venes,
i veuràs dins la boira com reneix
un dia net i clar, ben mancat d'ombres
i un escalf com de llar i una braó
que es fa viva i que et crema: nova vida
per a un temps sense boira ni foscors.

Deu. Epíleg:

Lletreja aquest poema l'escumosa
boirada que ha teixit el pas dels anys,
el tall del fred damunt de cada cosa,
el viure sorneguer i els seus paranys.
És l'hàlit fresc que sol dormir en la rosa,
el somni, el desencís d'amors estranys,
la lenta servitud que hi ha reclosa
en la joia d'amics i de companys.
Prou ha d'esvanir el vent la consirosa
pesantor que conrea els desenganys
i eixorivir-se lenta i ben xamosa
brostant d'entre les fulles amb nous tanyes.
I donar amb aquests versos per conclosa
la boira persistent i els seus afanys,
ja lliure de cotilles, sense nosa
que begui en la collita d'altres guanys.